

РЕШЕНИЕ

№ 346

гр. София, 20.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-29 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радост Бошнакова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Радост Бошнакова Гражданско дело № 20211100106411 по описа за 2021 година

Предявен е иск по чл. 49 във вр. с чл. 45, ал. 1 от ЗЗД.

Ищцата С. В. Е. навежда следните обстоятелства за обосноваване на исковата си претенция: настъпила вечерта на 31 декември 2017 г. срещу 01 януари 2018 г. смърт на сина ѝ Б.И., причинена му с тази на други петима души в къща в гр. Нови Искър от Р.А., който към момента на извършване на престъплението е бил с влязла в сила осъдителна присъда от 22.12.2009 г. с наложено наказание ЛОС за срок от 8 години, и който починал след деянието, поради което и образуваното срещу него наказателно производство било прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 4 от НПК; непривеждане на влязлата в сила присъда за изпълнение от Прокуратурата на РБългария, която чрез възложените на прокурора правомощия по чл. 145 от ЗСВ е следвало да осигури окончателното привеждане в изпълнение на присъдата и което е останало неосъществено от нея поради формално изпълнение на задълженията ѝ и липсата на целенасоченост, неотложност и динамика на извършваните действия, обосновавало и извод за липсата на дължимата грижа за изпълнение на задължението ѝ за привеждане в изпълнение на присъдата, за което сочили данните от пр. пр. № ДП-3/2010 г.; причинна връзка между противоправното поведение на ответника, настъпилата смърт на Б.И. и търпените от нея болки и страдания като майка, загубила единственото си дете по жесток начин, който бил едва на 18-годишна възраст и отглеждан единствено от нея като добро и възпитано момче, и размер на справедливо обезщетяване на причинените ѝ вреди от 200000 лева. Претендира тази сума, заедно със законната лихва от 01 януари 2018 г. и разноските.

Ответникът П.НА Р.Б. в законоустановения срок оспорва исковете, възразявайки че: дейността на прокурора по привеждане в изпълнение на процесната присъда е осъществявана по пр. пр. № ДП-3/2010 г. по описа на СГП в съответствие с изискванията на Указания № И-30 от 05.03.2009 г. на Главния прокурор на Република България за дейността на прокуратурата при привеждане в изпълнение на влезлите в сила присъди, решения и определения на съда; липсвали доказателства за причинна връзка на претърпените от ищцата вреди и непривеждане на присъдата в изпълнение и при евентуалност – прекомерност на претендираното обезщетение, получаването на което от дееца Р.А. е станало невъзможно поради смъртта му. Претендира разноски.

Съдът, като прецени всички доказателства и доводи на страните съгласно чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено следното:

По делото е признато за безспорно между страните, че вечерта на 31 декември 2017 г. срещу 01 януари 2018 г. е била причинена смъртта на Б.И. чрез прострелване с огнестрелно оръжие от Р.А.. Образуваното срещу последния наказателно производство № 513 ЗМК 5/2018 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 49/2018 г. по описа на СГС за умишленото умъртвяване на Б.И. и други петима души в къща на адрес: гр. Нови Искър, кв. Изгрев, ул. *****, представляващо престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т. 9 и т. 12, пр. 1 във вр. с чл. 115 и чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК, видно от постановление от 16.04.2019 г. на прокурор при СГП, е било прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 4 от НПК, тъй като деецът е починал.

Установява се от представените препис-извлечения от акт за смърт и удостоверения, че към момента на смъртта си Б.И. е бил на 18 години и живеел в гр. Нови Искър заедно със своята майка – ищеца С. Е.. Бил е и ученик в дневна форма на обучение през учебната 2017/2018 година в 170 СУ Васил Левски – гр. Нови Искър, където е бил оценяван с добра наблюдателност и възприятия в учебния процес.

Преди причиняване на смъртта на Б.И., видно от представената присъда № 20 от 13.05.2009 г. по н.о.х.д. № 413/2018 г. на Софийски ОС, Р.А. бил признат за виновен в това, че на 12.02.2007 г. около 12.30 ч. в с. Луково, област Софийска, местността Сърце, във вилна сграда, собственост на Г. Д. от гр. Нови Искър, е извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14-годишна възраст - В.Г. на 11 години, като деянието представлявало опасен рецидив, поради което и на основание чл. 149, ал. 5, т. 3 във вр. с ал. 1 и чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК и чл. 54 от НК е бил осъден на лишаване от свобода за 8 години при първоначален „строг“ режим на изтърпяване. След осъществен институционален контрол така постановената присъда е влязла в сила на 22.12.2009 г.

С писмо вх. № ДП-3 от 11.01.2010 г. и в съответствие с чл. 2, ал. 2 от Указания № И-30 от 05.03.2009 г. за дейността на Прокуратурата при привеждане в изпълнение на влезлите в сила присъди, решения и определения на съда Окръжна прокуратура –

София (ОПС) е изпратила по делегация на Софийска градска прокуратура (СГП) за привеждане в изпълнение на наложеното с присъдата наказание на Р.А.. Към писмото били приложени присъдата и решенията на САС и ВКС, постановени при осъществения ѝ инстанционен контрол, и свидетелство за съдимост, от което е видно, че с присъда от 13.07.1998 г. по н.о.х.д. № 3281/1997 г. на СРС Р.А. бил признат за виновен и осъден за изнасилване, представляващо престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 2 от НК.

Въз основа на писмото се образувала изпълнителна преписка № ДП-3/2010 г. по описа на СГП, като организацията на работата на Прокуратурата по привеждане на влезлите в сила присъди в изпълнение, включително и образуването на преписките по тях, е регламентирана и в горепосочените указания, предвиждащи осъществяване от Прокуратурата на подготовка за изпълнение на присъдите от разглеждането на делото в първоинстанционния съд до осъществяване на ежемесечни проверки от прокурора на книгата за тяхното изпълнение с даване на разпореждания на констатираните в тях пропуски (така и чл. 46 и 61 от указанията). По така образуваната преписка с писмо от 14.01.2010 г. на основание чл. 418 от НПК СГП е изпратила на началника на ОЗ Охрана при Министерството на правосъдието присъдата за привеждането ѝ в изпълнение. След извършена на 19.01.2010 г. проверка на известния адрес и проведени разговори от служители на ОЗ Охрана, при които се установило отсъствие на осъдения и се съставила докладна записка, с писмо от 25.01.2010 г. СГП е била уведомена за необходимостта от обявяване на осъдения за издирване. С постановление от 26.01.2010 г. на прокурор при СГП е постановено осъденият да бъде обявен за общодържавно издирване, като с писмо от 05.02.2010 г. СДВР е уведомила Прокуратурата, че Р.А. бил обявен за издирване с телеграма № 43449 от 08.09.2009 г., актуализирана с бюлетин № 32 от 02.02.2010 г., който до момента въпреки проведените оперативно-издирвателни мероприятия не е установен. През периода 2010 – 2018 г. периодично - 2 или 3 пъти годишно, с изключение на 2015 г., са изисквани от СГП еднотипни справки за издирването на осъдения Р.А. и възможността за привеждане на присъдата в изпълнение. През 2015 г. освен справка за издирване на осъдения с писма от 05.05.2015 г. и 03.06.2015 г. СГП е изисквала и данни за идентификация на лицето чрез снимка и дактилоскопна карта и наказателното производство, по което е постановена присъдата, като след предоставянето им на СГП на 22.06.2015 г. за лицето Р.А. е издадена европейска заповед за арест, а въз основа на нея същият е обявен за международно издирване – така писмо от 03.07.2015 г. на Дирекция Международно оперативно сътрудничество при МВР.

На 30.04.2018 г. по преписката е представен препис-извлечение от акт за смърт от 27.03.2018 г., от който е установено, че лицето Р.А. е починал на 07.01.2018 г. в село Луково, Община Своге. Въз основа на него издирването на осъденото лице е прекратено.

За установяване на неимуществените вреди пред настоящата съдебна инстанция са събрани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите К.Ц. – майка на ищеца С. Е., и Й. Х. – близък познат, и комплексна експертиза. От показанията на св. К.Ц., която живеела заедно с дъщеря си С. Е. и внука си Б.И. – неин син, и ежедневно се виждали преди смъртта му, се установява, че ищецът С. Е. сама отгледала детето си с помощта на своите родители и съобразявала работата си, така че да бъде по-близо и дълго време със сина си, което ги направило близки. Синът ѝ споделял с нея и винаги на празници със спестените си средства ѝ отправял жест на внимание, бил добро и обичано дете, готов да започне работа веднага след като завърши, за да помага на майка си. Разбрали за смъртта му на 02 януари, когато били на работа в Софарма. Дъщеря ѝ треперела при съобщаването ѝ за случилото и след смъртта на детето ѝ получила сърцебиене и страдала от безсъние, не могли да приемат смъртта му и понастоящем посещавали гроба му поне един – два пъти седмично. Св. Й. Х., която работила заедно с ищеца С. Е. и нейната майка, заявява в показанията си, че преди смъртта на сина си, за който тя постоянно говорила и с който се гордеела, ищецът С. Е. била изключително трудолюбива, отзивчива и усмихната. Загубата му я е променила – постоянно плачела и пушела навън, усамотявала се и се изолирала от колегите, които преди се приемали като семейство. Съдът цени за достоверни показанията на свидетелите, като показанията на св. К.Ц. съобразно чл. 172 от ГПК ги съпостави с всички данни по делото и доколкото показанията почиват на непосредствените и трайни възприятия на свидетелите и не се опровергават от останалите доказателства, не намира основание да не им даде вяра.

По делото е изслушано и заключение на комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, експертните изводи на която са дадени въз основа обективен и компетентен анализ на данните относно състоянието на ищеца С. Е., обосновани и с представения към исковата молба медицински документ. Според заключението при узнаването за внезапната смърт на сина си ищецът С. Е. е преживяла Остра стресова реакция с усложнени последици от нея – протрахирани тревожно-депресивни симптоми, като понижено настроение, безсъние, липса на удоволствени преживявания и желание за общуване с околните и витална тъга, представляващи Протрахирана депресивна реакция. Вещите лица изясняват, че смъртта на сина ѝ, която е разтърсващо и бурно събитие с висок стресогенен потенциал, бележи динамика на разстроени в психичен план преживявания, които се наблюдават и понастоящем. Преживяната психотрамва и нейните симптоми са засегнали личностово, емоционално и хемодинамичното ѝ функциониране, като понастоящем при ищеца С. Е. е налице депресивно състояние с клинична характеристика на депресивен епизод – умерено тежък със соматични симптоми. За кратък период и по своя преценка тя е приемала Деанксит и успокоителни на „болкова основа“, като не е посещавала специалист и не е провеждала адекватно и специално лечение.

Други относими доказателствени средства в предвидените от процесуалния закон срок не са ангажирани по производството.

При така установените данни съдът приема от правна страна следното:

Когато вредоносните последици настъпват от действие или бездействие на лице, на когото е възложено да извършва определена работа, то правният субект, който е възложил тази работа, следва да носи уредената в чл. 49 във вр. с чл. 45 от ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние (действие или бездействие) на лицата, на които е възложил работата. Когато при изпълнение на така възложената работа е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 от ЗЗД, съответно чл. 49 от ЗЗД. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС и т. 2 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС.

Следователно, за да възникне гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя за причинени вреди при или по повод на уговорената работа, трябва в обективната действителност да са настъпили следните материалноправни предпоставки в съотношение на кумулативност: деяние - действие или бездействие; противоправност - несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение; вреди, изразяващи се неблагоприятно засягане на имуществената сфера на увредения или накърняване на неговия телесен интегритет; причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди; вина на делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 от ЗЗД оборима презумпция се предполага и виновното лице да е причинило вредите при или по повод на изпълнение на възложената работа.

Установи се от преценката на доказателствената съвкупност по делото, че вечерта на 31 декември 2017 г. срещу 01 януари 2018 г. е била причинена смъртта на Б.И. и други петима души в къща на адрес: гр. Нови Искър, кв. Изгрев, ул. *****, чрез прострелване с огнестрелно оръжие от Р.А.. Последният е следвало към този момент да изтърпява наложено му с влязла в сила на 22.12.2019 г. присъда наказание „лишаване от свобода“ за 8 години при първоначален „строг“ режим на изтърпяване, която е останала неприведена в изпълнение от ответника П.НА Р.Б. до настъпването на смъртта му на 07.01.2018 г.

Непривеждането на присъдата в изпълнение от компетентния прокурор в случая несъмнено представлява противоправно деяние като елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 49 от ЗЗД, ангажирането на която не е обоснована с участие на ищеца С. Е. в наказателното производство по постановяването ѝ и не се предполага от него, противно на изложеното от ответника в тази насока. Изводът за противоправност на деянието следва от липсата на целенасочени, своевременни, последователни и приемливи действия по изпълнението на присъдата от прокурора, подготовката за

което е следвало да започне от разглеждане на делото в първоинстанционния съд, а след влизане в сила на присъдата да продължи с ежемесечни справки и указания за отстраняване на констатираните пропуски, препятствали нейното изпълнение и изтърпяване от осъдения. Изпълнението на присъдата е правнорегламентирана дейност, която има своята детайлна уредба относно компетентността на прокурора и неговите правомощия при изпълнението на присъдата и в представените по делото указания. Съгласно чл. 416, ал. 2 от НПК действията по привеждане на изпълнение на присъдата се осъществяват от прокурора и именно той, въпреки осъществяването на задържането на осъдения и отвеждането му до мястото за изпълнение на наказанието от службите на Министерството на правосъдието и при възможно съдействие на съответните органи на Министерството на вътрешните работи, е компетентният орган, упражнявайки правомощията си по чл. 145 от ЗСВ и извършвайки действията му тяхното упражняване, да осигури окончателното привеждане в изпълнение на присъдата.

След влизане на присъдата в сила на осъдения Р.А. и изпращането ѝ за изпълнение извършваните от прокурора действия по образуване пр. пр. № ДП-3/2010 г. в продължение на години са еднотипни и неефективни, поради установената от данните по преписката обективна невъзможност същите да доведат до резултат – привеждането на присъдата в изпълнение. Периодичното изискване през периода 2010 – 2018 г. на еднотипни справки, без конкретни указания от прокурора като орган по надзор на изпълнение на наказанието, за предприемане на други ефективни и целенасочени издирвателни мероприятия за осъденото лице съгласно чл. 416, ал. 2 от НПК във вр. с чл. 145 от ЗСВ и чл. 9, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, и регистрирането на данни за последното само въз основа на посещения на един и същ адрес, който осъденият отдавна е напуснал, и беседване с близки роднини, с които същият е нямал връзка, не отговарят на изискванията за целенасоченост, своевременност и полезност на извършените действия за неговото откриване. Обявяването му за общодържавно (на 08.09.2010 г.) и международно издирване (на 03.07.2015 г.) съответно девет месеца и пет години и шест месеца след влизане на присъдата в сила и значително отнапред събраните от прокурора данни за неефективност на осъществяваните действия не променят извода за тяхната несъответствие с изискванията за необходимост и резултатност за издирването на осъденото лице. Налице е и липса на предприети от прокурора при упражняване на законовите му правомощия действия по даване на указания за предприемане на други издирвателни мероприятия за осъденото лице, като провеждане на разузнавателни беседи с близки приятели, издирването на места, на които преди е установяван (като мястото, на което е осъществено престъпното деяние по влязлата сила присъда и на което лицето е открито), и други. Изложеното обосновава извод за неизпълнение на законното задължение на компетентния прокурор да изпълни влязлата в сила присъда, респ. за противоправност в неговото

поведение като орган, на който е възложен надзор върху изпълнението на наказанията.

Установяват се и настъпили вреди за ищеца С. Е. от смъртта на нейния син. Внезапната и жестока загуба на най-близкия ѝ човек представлява за нея разтърсващо и бурно събитие с висок стресогенен потенциал, неминуемо довело до възникването на силни по интензитет душевни болки и страдания.

Основният спорен въпрос между страните е относно следващия елемент от фактическия състав на отговорността, а именно наличието на причинна връзка между непривеждането на присъдата в изпълнение и вредоносния резултат. Причинна връзка между противоправното деяние и вредите е налице, когато последните са преки и непосредствени вреди от деянието. Тя е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпване на вредите, а последните са следствие на конкретно действие или бездействие на делинквента, което може да не е единствена причина за вредоносния резултат. Правна значимост за причинната връзка имат не само действията или бездействията, които превръщат реалната възможност от настъпване на вредата в действителност, но и тези, които създават тази реалната възможност. В този смисъл решение № 9 от 02.02.2018 г. по гр. дело № 1144/2017 г. на ВКС, ГК, III ГО.

В случая непривеждането на процесната присъда в изпълнение, поради неефективно извършвани действия по надзора на изпълнението ѝ, е предпоставка за настъпване на вредоносния резултат. При навременно и ефективно изпълнение на присъдата към момента на извършване на убийството – 01 януари 2018 г., осъденото лице е следвало да изтърпява наложеното му наказание в местата за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, което по арг. от чл. 59 от НК започва от задържането на дееца и в случая такова е могло да бъде осъществено най-рано на 19.01.2010 г. – датата на извършените първоначалните конкретни действия по неговото задържане и отвеждане. Непривеждането на присъдата в изпълнение в продължение на 8 години от влизането ѝ в сила, при възможността за привеждането ѝ в изпълнението до изтичане на предвидената за наказанието абсолютна изпълнителска давност от 15 години или до 22.12.2024 г. по арг. от чл. 84, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 3 от НК, е препятствало постигане на целите на наказанието по чл. 36, ал. 1 от НК, като форма на държавна принуда, респ. е създавало реална възможност от настъпването вредоносния резултат в случая поради невъзможност чрез изтърпяване на наказанието да се въздейства поправително и предупредително върху осъденото лице и да се предотврати възможността му да извърши друго престъпление. Ето защо, съдът намира за установено наличието на причинна връзка между непривеждането на присъдата в изпълнение и вредоносния резултат, респ. за доказан фактическия състав, обуславящ възникването на гаранционно-обезпечителната отговорност на Прокуратурата за противоправното ѝ бездействие по реда на чл. 49 от ЗЗД.

Претърпените от ищеца С. Е. неимуществени вреди, които представляват

неблагоприятно засягане на лични блага, не биха могли да бъдат възстановени, поради което предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. Релевантните обстоятелства за размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от настъпила от деликт смърт на близък родственик са специфични за всяко дело, но във всички случаи правилното прилагане на критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД при неговото определяне е обусловено от съобразяването с указанията в Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС общи критерии - момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, действително съдържание на съществуващите между пострадалия и претендиращия обезщетение житейски отношения и общото икономическо състояние на обществото към момента на увреждането. Изложеното за значимите обстоятелства, сред които и съдържанието на връзката между починалия от деликт и претендиращия обезщетение за неимуществени вреди и преживяването на тази загуба от последния, водят до извод за неотносими при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост на обстоятелствата дали преживелият родител е само един и дали починалият от деликта е единственото му дете.

В случая се установи, че ищецът С. Е. е претърпяла тежки психотравмени преживявания от загубата на 18-годишния си син Б.И., животът на който е престъпно отнет в резултат от умишлено престъпление на осъдено лице, неизтърпяващо наложено му с влязла в сила присъда наказание „лишаване от свобода“. Съдът приема въз основа на показанията на разпитаните свидетели, степента на родство, емоционалната близост и житейска гледна точка, че в резултат на това ищецът С. Е. е претърпяла с висок интензитет неимуществени вреди, изразяващи се в силна и трайна мъка и значително и непреодолимо страдание от внезапната и необратима загуба на своето дете. Връзката помежду им на дете и родител е била силна – споделяли ежедневието и преживяванията си и взаимно се подкрепяли. Прекъсването на тази връзка помежду им по изключително жесток и травмиращ начин е лишило майката от нейната житейска опора и смисъл на живота ѝ и е довело до невъзможно преодоляването на мъката от необратимата загуба и липса на детето ѝ, представляваща разтърсващо и бурно събитие за родителя с висок стресогенен потенциал. Прекомерно голямото и непреодолимо страдание на ищеца С. Е. като майка е довело до усложнени последици от преживяваната от нея Остра стресова реакция, изразяващи се в понижено настроение, безсъние, липса на удоволствени преживявания и желание за общуване с околните и витална тъга, определяни като Протрахирана депресивна реакция. Преценявайки тези конкретни обстоятелства и икономическите условия в страната към датата на настъпване на вредоносния резултат, съдът намира, че справедливото обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от ищеца С. Е., възлиза в размер на 160000 лева,

до който размер искът следва да бъде уважен, а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 200000 лева – отхвърлен.

Основателността на иска води до основателност на акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху размера на обезщетението, считано от увреждането – 01 януари 2018 г., до окончателното му изплащане.

С оглед изхода на спора ответникът следва да бъде осъден за заплати на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв на адв. Д. Д. сумата от 5308.80 лева, представляваща адвокатско възнаграждение с включен ДДС по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата) за предоставената на ищеца безплатна правна помощ и определена съразмерно на уважената част на иска въз основа на възнаграждение от 6636 лева с включен ДДС.

Ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 8 във вр. с ал. 3 от ГПК сумата 60 лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част на иска.

Ответникът на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК следва да бъдат осъдени да заплати на съда сумата 6880 лева, представляваща разноски по производството за дължимата държавна такса от 6400 лева и възнаграждение за вещи лица от 480 лева върху уважената част на исковете.

По изложените съображения Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА П.НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. *****, да заплати на С. В. Е., ЕГН *****, с адрес: гр. Нови Искър, ул. *****, на основание чл. 49 във вр. с чл. 45, ал. 1 от ЗЗД сумата 160000 лева, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди от настъпилата смърт на нейния син Б.Б.И. във връзка с неприяждане в изпълнение по отношение на Р.Ж.А. на наказание „лишаване от свобода“ за 8 години по влязла в сила на 22.12.2009 г. присъда № 20 от 13.05.2009 г по НОХД № 413/2008 г. по описа на СОС, заедно със законната лихва върху тази сума от 01 януари 2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 160000 лева до пълния предявен размер от 200000 лева.

ОСЪЖДА П.НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. *****, да заплати на адв. Н. Н. Д. от ШАК, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от ЗАдв сумата 5308.80 лева, представляваща адвокатско възнаграждение с включен ДДС по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за предоставената на С. В. Е. безплатна правна помощ по производството.

ОСЪЖДА С. В. Е., ЕГН *****, с адрес: гр. Нови Искър, ул. *****, да заплати на П.НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. *****, на основание чл. 78, ал. 8 във вр. с ал. 3 от ГПК сумата 60 лева – разноси по производството за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА П.НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. *****, да заплати на Софийски градски съд на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК сумата 6880 лева – държавна такса и възнаграждение за вещи лица.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____